

РЕШЕНИЕ

№ 443

гр. София, 15.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XIII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Даниела Б.

Членове: Милен Михайлов
Яна Ем. Владимирова

при участието на секретаря Красимира Й. Динева
в присъствието на прокурора М. Б. Д.
като разгледа докладваното от Яна Ем. Владимирова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20231100600308 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

Образувано е по въззивен протест на Софийска районна прокуратура срещу присъда от 27.09.2022 г., постановена по НОХД № 8151/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 95 състав, с която подсъдимата Р. Л. Д. е призната за невиновна по повдигнатото □ обвинение за извършено престъпление по чл. 212а, ал. 2 вр. ал. 1 НК, за това, че на 29.04.2016 г. в гр. София, без да има право /тъй като не била съдружник в дружество „Р.“ ЕООД, нямала съгласие от управителя и нямало друго правно основание за това/, внесла компютърни данни - потребителско име и парола за достъп, като достъпила електронното банкиране на търговско дружество „Р.“ ЕООД, ЕИК **** в „Уникредит Булбанк“ АД, и наредила паричен превод в размер на 20 000 /двадесет хиляди/ лв. от сметката на „Р.“ ЕООД, с IBAN **** по сметка на търговско дружество „Т.Т.“ ООД, ЕИК ****, с IBAN ****, на което била управител, за да получи нещо, което не ѝ се следва - сумата от 20 000 лв. /след постъпването на паричната сума в сметката на търговско дружество „Т.Т.“ ООД, Д. изтеглила сумата от 9 700 лв. на ръка на каса на банката, сумата от 10 000 лв. наредила по сметка на дружество „Институт за управление на проекти“ ЕООД, на което била едноличен собственик на капитала и управител, а останалите 300 лева останали по сметката/, собственост на търговско дружество „Р.“ ЕООД, с управител В.С.У..

С депозирания въззивен протест и допълнението към него се излагат доводи на несъгласие с първоинстанционната присъда и се прави искане за

нейната отмяна. Обвинението твърди, че първоинстанционната присъда е неправилна. Сочи се, че неправилно първостепенният съд приел, че деянието е несъставомерно – по делото безспорно се установявало, че подсъдимата, чрез системата за електронно банкиране с банкови сметки на „Р.“ ЕООД, въвела потребителско име и парола, предоставени □ през 2008 г. в качеството □ на тогавашен управител на търговското дружество, и наредила паричен превод в размер на 20 000 лв. от банкова сметка на „Р.“ ЕООД към банковата сметка на представляваното от нея дружество „Т.Т.“ ООД. Установявало се, че през 2010 г. подсъдимата прехвърлила собствените си дружествени дялове на В.У. и последната станала едноличен собственик на капитала на дружеството, като това обстоятелство било оповестено в Търговския регистър на 9.10.2010 г. След тази промяна в управлението и представителството на дружеството подсъдимата била лишена от право да се разпорежда с банковите сметки на дружеството. Сочи се, че обстоятелството, че същата фактически е разполагала с тази възможност, поради техническото и административно невежество на свидетелката У., не се отразявало на неправомерността на нейните действия. Решаващият съдебен състав бил пропуснал да отчете разграничението между достъпност и правомерност на определено поведение. Подсъдимата била наредила паричния превод чрез интернет банкиране без да има такова право, доколкото към инкриминирания момент същата нито е била управляващ, нито представляващ оцетеното дружество. За съставомерността на вмененото □ престъпление било ирелевантно дали извършеният паричен превод е бил дължим или не, както и дали е бил документално оправдан като стопанска операция. Същевременно съдът напълно погрешно бил извел от доказателствата по делото наличие на предварително знание и съгласие у свидетелката У. за извършения банков превод. Съдът неправилно не дал вяра на показанията на тази свидетелка, за сметка на обясненията на подсъдимата, които обяснения имали двойствена природа – същите се явявали доказателствено средство и средство за защита. В тази връзка се твърди, че решаващият състав бил изопачил доказателствата по делото, коментирайки назначената съдебно-счетоводна експертиза – според заключението последната издадена фактура за извършеното инкриминирано плащане не фигурирала в дневниците за покупки по ЗДДС на „Р.“ ЕООД. Завеждането на гражданско дело за процесната сума от страна на свидетелката У. срещу подсъдимата също било индикация, че свидетелката не е изразила съгласието си за извършения превод.

С протеста не се иска събиране на нови доказателства.

С определение, постановено по реда на чл. 327 НПК, въззивният съдебен състав е приел, че за правилното решаване на делото не се налага събиране на нови доказателства и не се налага провеждане на възивно съдебно следствие.

В хода на съдебните прения пред въззивния съд представителят на Софийска градска прокуратура прави искане да бъде отменена първоинстанционната присъда и да бъде постановена нова такава, с която подсъдимата да бъде призната за виновна за престъплението, за което е предадена на съд. Излага съображения за съставомерност на деянието, сочи, че неговото авторство е установено, установена е и виновността на подсъдимата.

Защитникът на подсъдимата Д. - адв. Р., редовно упълномощен, оспорва подадения протест. Прави искане да бъде потвърдена първоинстанционната присъда. Сочи се, че правилно първоинстанционният съд бил приел, че не е налице съставомерност на деянието от обективна страна, но дори да се приемело, че такава е налице, то не били налице съответните възприятия у подсъдимата за формиране на умисъл от субективна страна. Сочи се, че подсъдимата е била в търговски и бизнес отношения със свидетелката У. в продължение на много години, като причината за прекратяване на участието ѝ в дружеството била, за да не участва в закупуването на автомобил на името на дружеството, който свидетелката У. е възнамерявала да закупи. В продължителен период след това двете продължили да работят заедно, макар подсъдимата формално да не била съдружник в дружеството. Имила общ офис и упражнявали съвместна дейност. В тази връзка се сочи, че сумата от 20000 лв. била дължима от дружеството „Р.“ ЕООД на дружеството „Т.Т.“ ООД, поради което извършеният превод бил правомерен. Вследствие на настъпили впоследствие лични проблеми в отношенията между подсъдимата и свидетелката У., същата е подала жалба в прокуратурата за извършения превод и завела гражданско дело. Прави искане присъдата да бъде потвърдена.

Подсъдимата Д. поддържа казаното от своя защитник.

В правото си на последна дума по реда на чл. 333, ал. 2 НПК подсъдимата Д. моли да бъде потвърдена присъдата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и като извърши цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намери за установено следното:

За да постанови присъдата си контролираната съдебна инстанция е провела прецизно съдебно следствие и е положила значителни усилия за изясняване на правно значимите обстоятелства, относими към предмета на доказване.

Въз основа на събраните по делото доказателства, ценени поотделно и в тяхната съвкупност, се установява следното:

Подсъдимата Р. Л. Д., ЕГН ***** е родена на 14.**** г. в гр. София. Същата е българка, с българско гражданство, разведена /с фамилия преди развода К./, неосъждана, с висше образование, работи, с постоянен адрес гр. София, ул. „****“ и настоящ адрес гр. София, ул. „****“.

Подсъдимата Д. и свидетелката В.У. били съдружници в „Р.“ ООД, като всяка от тях притежавала 50% от капитала на дружеството. На 1.10.2008 г. било проведено общо събрание на съдружниците в „Р.“ ООД, на което било взето решение за откриване на разплащателна сметка на дружеството в „УниКредит Булбанк“ АД и ползване на програма „Бизнес Лидер Голд“.

На 6.10.2008 г. за откритата банкова сметка на дружеството с IBAN **** била включена и услугата „Булбанк Онлайн“, като била предназначена за използване и от двамата съдружници и те били с активни права, включително могли да нареждат средства от сметката, като в тази връзка са били попълнени необходимите документи съгласно вътрешните правила на банката, включително искане за ползване на услугата. Потребителите, след

подадено искане, получават лично потребителско име и парола за достъп до услугата, като в настоящия случай дружеството било регистрирано за услугата с потребител ID 433372 – В.С.У. и потребител ID 89619 – Р. Л. К.. От банката били издадени цифрови сертификати, чиято инсталация се осъществява чрез потребителски профил в „Булбанк Онлайн“.

Освен в „Р.“ ООД, Д. и У. били съдружници и в „Т.Т.“ ООД, на което Д. била управител. Подсъдимата била управител и едноличен собственик на капитала и на „Институт за управление на проекти“ ЕООД, посредством което също развивала консултантска дейност. Свид. В. Д., майка на подсъдимата, от своя страна развивала търговска дейност посредством дружество „Б.Е.К.“ ЕООД, в което била назначена на трудов договор от бащата на подсъдимата, който бил управител на дружеството. В периода от 2008 г. до около средата на 2016 г. цитираните четири дружества работели в тясно сътрудничество помежду си, като подсъдимата Д. и свидетелките Д. и У. споделяли общо офис-помещение, находящо се в гр. София, ул. „****“, наето от „Институт за управление на проекти“ ЕООД. И двете съдружнички отпусkali заеми на дружеството с оглед текущи нужди.

Междувременно, на 7.12.2010 г. между подсъдимата Д. и свид. У. бил сключен договор за покупко-продажба на дружествени дялове, съгласно който Д. продала своите 50 % от дружествените дялове на „Р.“ ООД на свид. У., като по този начин У. станала единствен собственик на капитала на дружеството. Въпреки това, двете продължили да работят в тясно сътрудничество посредством цитираните дружества до средата на 2016 г. – имали общи проекти и след прекратяване участието на подсъдимата в дружеството „Р.“ ООД (впоследствие ЕООД).

На 29.04.2016 г. подсъдимата била заедно със свидетелката У. до ранния следобед. Впоследствие свидетелката У. заминала извън гр. София и нямала достъп до интернет. На същия ден подсъдимата, чрез въвеждане на потребителското име и паролата, получени от „УниКредит Булбанк“ АД за осъществяване на достъп до електронното банкиране, влязла в системата за електронно банкиране на „Р.“ ЕООД в „УниКредит Булбанк“, след което наредила паричен превод в размер на 20 000 /двадесет хиляди/ лв. от сметката на „Р.“ ЕООД, IBAN **** по сметката на „Т.Т.“ ООД, ЕИК ****, IBAN ****. Като основание за превода посочила „захранване“.

За сумата от 20 000 лв. била издадена фактура № 0000000077/29.04.2016 г. с доставчик „Т.Т.“ ООД и получател „Р.“ ЕООД, която фактура била осчетоводена от дружеството издател по счетоводна сметка 411 – вземания от клиенти, по партида „Р.“ ЕООД, за месец април 2016 г. Фактурата не била осчетоводена от дружеството получател „Р.“ ЕООД.

След постъпването на паричните средства от сметката на „Р.“ ЕООД по сметката на „Т.Т.“ ООД, на 3.05.2016 г. подсъдимата Д. изтеглила на каса на банката сума в размер на 9 700 лв., наредила 10 000 лв. по сметка на „Институт за управление на проекти“ ЕООД, и 300 лв. останали по сметката на „Т.Т.“ ООД.

На 9.05.2016 г. свидетелката У. посетила офис на „УниКредит Булбанк“ АД и подавала заявление за прекратяване на достъпа на подсъдимата Д. до електронното банкиране на сметката на „Р.“ ЕООД. Същият бил преустановен

на 9.05.2016 г.

Предвид възникнали между свидетелката У. и подсъдимата Д. несъгласия, включително спорове относно дължими суми между двете, отношенията им се влошили, и на 1.08.2016 г. бил сключен договор за покупко-продажба на дружествени дялове, съгласно който В.У. продала на подсъдимата Р. Д. собствеността върху 50 /петдесет/ дружествени дяла от „Т.Т.“ ООД за сума в общ размер на 2 500 лв., като по този начин и съдружието им в „Т.Т.“ ООД било преустановено.

На 19.12.2016 г. пред Софийски районен съд, ГО, била депозирана искова молба вх. № 8026736/19.12.2016 г. от „Р.“ ЕООД срещу Р. Л. Д. с правно основание чл. 45 и чл. 86 ЗЗД и обща цена на исковите 21 306, 44 лв., по която било постановено решение от 26.05.2020 г. по гр.д.№ 74146/2016 г. на Софийски районен съд, III ГО, 155 състав, с което исковите били уважени.

На 16.01.2017 г. свид. У., в качеството на управител на „Р.“ ООД, подала в Софийска градска прокуратура сигнал с вх. № 297/2017 срещу Д. във връзка с извършения на 29.04.2016 г. превод в размер на 20 000 лв. от банковата сметка на „Р.“ ЕООД по сметка на „Т.Т.“ ООД.

Въззивният съд намира, че в хода на първоинстанционното съдебно следствие са събрани всички гласни и писмени доказателствени средства и доказателства, достатъчни за изясняване на значимите и относими обстоятелства към предмета на делото, които е възможно да бъдат установени с необходимата степен на категоричност, чрез този вид доказателства.

Изложената фактическа обстановка въззивният съд възприема въз основа на събраните по делото доказателства, доказателствените средства и способите за доказване поотделно и в съвкупност, както следва: гласни - обясненията на подсъдимата Р. Д. (частично) и показанията на свидетелите В.У., Персиан Първанов, В. Д. (частично), З.Щ. и К.М., писмени - сигнал вх. № 297/17 до Софийска градска прокуратура; протокол № 2 от 1.10.2008 г. на ОС на съдружниците в „Р.“ ООД за откриване на разплащателна сметка в „УниКредит Булбанк“ АД; договор за покупко-продажба на дружествени дялове от 7.12.2010 г.; протокол от Общото събрание на съдружниците на „Р.“ ООД от 7.12.2010 г. за освобождаване на Р. Д. като съдружник и управител; преводни нареждания; фактура № 0000000077/29.04.2016 г.; документи, предоставени от „УниКредит Булбанк“ АД; документи, предоставени от „Т.Т.“ ООД и „Р.“ ЕООД; документи, предоставени от НАП, и способите за доказване - заключението на изготвената съдебно-счетоводна експертиза.

Въззивният съд не споделя фактическите изводи на първостепенния, че преводът в размер от 20 000 лв., нареден от подсъдимата чрез онлайн банкиране, е бил нареден в изпълнение на уговорка между нея и свидетелката У., нито, че свидетелката У. е знаела за превода предварително или към момента на извършването му и е изразила съгласие за него. Не се споделят и фактическите констатации на първия съд, че преводът е нареден като възнаграждение от „Р.“ ЕООД към „Т.Т.“ ООД в изпълнение на договорни задължения – основанието на превода е „захранване“, не е посочен номер на фактура или конкретен договор, по който се плаща. От заключението на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че фактурата от 29.04.2016 г.

не е осчетоводена от „Р.“ ЕООД, не е влязла и в годишния финансов отчет на дружеството, т.е. не е налице признание на задължението от страна на дружеството. Този извод не се разколебава от показанията на свидетелката Щ., обслужвала счетоводно „Р.“ ЕООД, която изрично сочи, че за превода от 20 000 лв. от сметка на „Р.“ ЕООД към „Т.Т.“ ООД не е бил представен разходо-оправдателен документ, нито е получавала първичен счетоводен документ – т.е. противно на изводите на първия съд в обратния смисъл, свидетелката Щ. не е получавала или осчетоводявала фактурата от 29.04.2016 г. В тази връзка следва да се отбележи, че свидетелката Щ. е поискала първични счетоводни документи, но такива не е били предоставени, а управителката - свидетелката У. – е обяснила, че това е неправилен превод, направен от сметката на дружеството. Свидетелката сочи, че впоследствие този превод е осчетоводен като вземане. В тази връзка следва да се отбележи, че осчетоводяването на превода като вземане (т.е. като актив), а не като задължение (пасив) на „Р.“ ЕООД, е в съответствие с изнесената от свидетелката У. информация, че същата не е давала съгласие за извършване на превода и същият е извършен без основание. Осчетоводяването на фактурата от „Т.Т.“ ООД е без значение – това дружество е издател на фактурата, а не неин получател.

Съображенията на първия съд, че е житейски нелогично достъпът на подсъдимата до онлайн банкирането да не е бил прекратен в течение на няколко години след преустановяване на участието ѝ в дружеството също не могат да бъдат споделени – от представеното по досъдебното производство писмо от „УниКредит Булбанк“ АД (л. 34 от т. I от досъдебното производство) се установява, че подсъдимата е правила преводи през онлайн банкирането в периода от 15.02.2010 г. до 24.11.2010 г. – период, в който все още е била съдружник в „Р.“ ЕООД, а след това единственият превод, който е направила, е инкриминираният – на 29.04.2016 г. Доколкото след преустановяване на участието си в дружеството подсъдимата не е правила никакви преводи чрез онлайн банкиране до 29.04.2016 г., въззивният съд дава вяра на показанията на свидетелката У. в частта, в която същата твърди, че не е съобщила, че подсъдимата продължава да има достъп до онлайн банкирането, поради което не е предприела стъпки да го прекрати след преустановяване на участието на подсъдимата в дружеството. Същевременно въззивният съд не кредитира обясненията на подсъдимата Д. в частта, с която сочи, че е било обичайно да оперира със сметката на „Р.“ ЕООД като извършва счетоводни справки и че не е правила други преводи в този период, понеже свидетелката У. вършела това. От показанията на свидетелката В. Д., майка на подсъдимата, също не се установява, че свидетелката У. е дала разрешение на подсъдимата да извърши превода от 29.04.2016 г. – свидетелката Д. сочи, че У. била наясно, че подсъдимата има достъп до електронното банкиране, без обаче да излага твърдения за конкретни факти, които са я навели на този извод, което дава повод на въззивния съд да не кредитира показанията ѝ в тази част, като същевременно свидетелката не сочи, че У. е разрешавала на подсъдимата Д. да извършва преводи. От показанията на свидетелката Д. се установява, че между трите – подсъдимата, свидетелките Д. и У. са съществували търговски отношения, по повод на които са възникнали спорове, като в тази част въззивният съд кредитира показанията на свид. Д..

При така установеното от фактическа страна, въззивният съд намира, че деянието, за което е повдигнато обвинение, не е съставомерно.

Съгласно чл. 212а, ал. 2 НК се наказва с лишаване от свобода от една до шест години и глоба до шест хиляди лева този, който, без да има право, внесе, измени, изтрие или заличи компютърни данни, за да получи нещо, което не му се следва.

В случая обвинението поддържа, че подсъдимата Д. е внесла компютърни данни, а именно потребителско име и парола за осъществяване на достъп до системата за електронно банкиране на „Р.“ ЕООД в „УниКредит Булбанк“, за да получи нещо, което не ѝ се следва – сумата от 20 000 лв.

Съгласно чл. 93, т. 21 от НК, "информационна система" е всяко отделно устройство или съвкупност от взаимосвързани или сходни устройства, което в изпълнение на определена програма осигурява или един от елементите на което осигурява автоматична обработка на данни, както и компютърните данни, съхранявани, обработвани, извличани или предавани от такова устройство или група от устройства с цел оперирането с тези данни и използването, защитата и поддръжката им.

Съгласно чл. 93, т. 22 от НК „компютърни данни“ е всяко представяне на факти, информация или понятия във форма, поддаваща се на обработка в информационни системи, включително програма, която е в състояние да направи така, че дадена информационна система да изпълни определена функция.

От изложеното от фактическа страна следва изводът, че компютърните данни, за които се твърди да са внесени от подсъдимата – потребителско име и парола в системата за онлайн банкиране на „УниКредит Булбанк“ АД, са всъщност предварително внесени при създаване на потребителски профил, след издаване на цифров сертификат. Подсъдимата Д. единствено е *използвала* вече внесените данни. Изпълнителната форма на деянието по чл. 212а, ал. 2 НК „внасям“ има значение на „включвам, добавям“ (вж. Тълковен речник на българския език). Несъмнено се установява, че цифровият сертификат на подсъдимата е бил правомерно издаден от банката въз основа на направено искане от подсъдимата към момент, когато същата е била съдружник в „Р.“ ЕООД. Сертификатът е бил валиден към момента на достъпване на системата от подсъдимата на 29.04.2016 г., т.е. от гледна точка на информационната система данните относно цифровия сертификат, потребителското име и паролата за достъп, са били внесени през 2010 г. и достъпът до системата чрез използване на тези данни е бил валиден към момента на извършване на превода. Отделен е въпросът за правното основание, на което се позовава подсъдимата, за достъпване до системата (упълномощаване, което е едностранна гражданскоправна сделка) и за извършване на превода (задължение на „Р.“ ЕООД към „Т.Т.“ ООД). Тези обстоятелства нямат отношение към фактическия състав на деянието по чл. 212а, ал. 2 НК при така повдигнатото обвинение за внасяне на компютърни данни в информационната система на онлайн банкирането на „УниКредит Булбанк“ АД от страна на подсъдимата, за да получи нещо, което не ѝ се следва. Такова внасяне би било налице, ако подсъдимата беше внесла в информационната система създадени от нея цифров сертификат и потребителски профил, несъществуващи в информационната система, за да

осъществи достъп до онлайн банкирането на дружеството.

За разлика от първия съд, въззивният съд счита, че от представените и приети доказателства и доказателствени средства се установява, че подсъдимата Д. не е имала валидно правно основание да осъществява достъп до онлайн банкирането на „Р.“ ЕООД – обясненията на подсъдимата, че начинът на работа между нея и свид. У. е допускар двете да оперират със средства на различните дружества, които притежават, без значение кой е съдружник, не се потвърждават от останалите доказателства по делото. Въззивният съд отчита обстоятелството, че обясненията на подсъдимата имат двойствен характер и представляват доказателствено средство, но и средство за защита. В случая при преценката им въззивният съд ги намира за разколебани в тази част, доколкото се установява, че след напускане на дружеството, подсъдимата не е извършвала никакви преводи чрез съществуващия си потребителски профил в онлайн банкирането в течение на повече от шест години. Въззивният съд кредитира обясненията на подсъдимата в частта, в която същата сочи, че между нея и свид. У. има неуредени финансови отношения, които са станали повод подсъдимата да извърши инкриминираният превод. Не се установява обаче, че същият е извършен в изпълнение на договор, с който „Р.“ ЕООД е възложило работа на „Т.Т.“ ООД. От събраните по делото доказателства се установява, че подсъдимата е считала, че „Р.“ ЕООД има задължения към нея във връзка с договори за заем и изплащане на печалба за периода, в който същата е била съдружник в дружеството, а от друга страна дружеството, чрез управителя – свидетелката У. – оспорва тези претенции. Същите имат отношение към предмета на доказване само доколкото изясняват мотива на подсъдимата да извърши превода.

Доколкото обаче подсъдимата е използвала вече валидно внесени компютърни данни, деянието по чл. 212а, ал. 2 НК е несъставомерно, поради липса на един от обективните признаци – липса на внасяне на компютърни данни от подсъдимата.

Доколкото се установява, че подсъдимата неправомерно (при липса на правно основание) е *използвала* компютърни данни, отделен е въпросът за извършване на престъпление по чл. 319б, ал. 3, вр. ал. 1, пр. 3 НК. Такова обвинение обаче не е повдигнато, а въззивният съд констатира, че това престъпление се явява по-тежко наказуемо от престъплението по чл. 212а, ал. 2 НК, поради което произнасянето му в настоящето производство при липса на повдигнато обвинение е недопустимо, още повече, че делата за престъпления по чл. 319б НК са подсъдни на окръжен съд като първа инстанция (арг. от чл. 35, ал. 2 НПК).

С оглед изложеното и при осъществената в цялост служебна проверка на обжалваната присъда от Софийски градски съд, въпреки необосноваността на мотивите на първостепенния съд по отношение на част от фактическите му констатации, не бяха констатирани неправилно приложение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила или необоснованост на първоинстанционния съдебен акт, даващи основание за изменение или отмяна на присъдата, поради което същата следва да бъде потвърдена изцяло.

Мотивиран от горното и на основание чл. 338, във вр. с чл. 334, т. 6 НПК, Софийски градски съд, Наказателно отделение, XIII въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 27.09.2022 г., постановена по НОХД № 8151/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 95 състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____